



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 213/03-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. októbra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť K. R., Rakúsko, zastúpenej advokátkou JUDr. V. K., K., vo veci porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 SŽ 124/02 a jeho rozsudkom zo 6. mája 2003, rozhodnutím Colného riaditeľstva Slovenskej republiky sp. zn. 30358/02-890102 z 5. augusta 2002 a rozhodnutím Colného úradu Košice sp. zn. 129-2/2002 z 26. februára 2002 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť K. R. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 7. októbra 2003 doručené podanie K. R. (ďalej len „sťažovateľka“), Rakúsko, zastúpenej advokátkou JUDr. V. K., K., ktoré bolo označené ako „Sťažnosť proti porušovaniu základných práv

a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd, vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky“. Z jeho obsahu vyplynulo, že sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 SŽ 124/02 a jeho rozsudkom zo 6. mája 2003, rozhodnutím Colného riaditeľstva Slovenskej republiky sp. zn. 30358/02-890102 z 5. augusta 2002 a rozhodnutím Colného úradu Košice sp. zn. 129-2/2002 z 26. februára 2002.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla:

*„Rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. 5 SŽ 124/02 zo dňa 13. 03. 2003 bola zamietnutá moja žaloba o preskúmanie rozhodnutia Colného úradu v Košiciach č. 12-2/2002 (správne sp. zn. 129-2/2002) z 26. 02. 2002 a rozhodnutia Colného riaditeľstva v Bratislave, č. 30358/02 (správne sp. zn. 30358/02-890102) zo dňa 05. 08. 2002 o vymeraní colného dlhu v sume 9.998.- Sk zo vzniknutého colného dlhu podľa §-u 199/1 písm. b, Colného zákona.*

*Dôvodom na vydanie napadnutého rozhodnutia bolo tvrdenie, že som zanedbala povinnosť a nenahlásila som príslušným colným orgánom, že svoje osobné motorové vozidlo ponechávam na území Slovenska. Proti rozhodnutiam príslušných Colných orgánov som podala žalobu na Najvyšší súd SR o preskúmanie rozhodnutí a žiadala som, aby Najvyšší súd zrušil napadnuté rozhodnutia.*

*... Je pravdou, že som nenahlásila colným orgánom, že motorové vozidlo zostáva na území SR. V príslušných normách: zákon, vyhláška, konkrétne vyhl. č. 17/1994, na ktoré sa colné orgány odvolávajú, neobsahuje takú povinnosť v mojom prípade.*

*Colné orgány totiž tvrdia, že som auto požičala, na čo neexistuje žiadny dôkaz. Auto som musela nechať nejakú krátku dobu na Slovensku, pretože sa pokazilo. Odstránenie poruchy malo trvať niekoľko dní. Ja som sa musela vrátiť do G., kvôli povinnostiam a auto bolo nepojazdné.*

*Ja som neporušila žiadne predpisy, preto tvrdím, že ani auto nemalo byť prečlené. Nikto nechcel počuť, že auto som nepožičala, ale musela som ho tu nechať kvôli poruche.*

*Ešte pred vydaním rozhodnutia o colnom dlhu vydal Colný úrad v Košiciach v konaní č. 2/2001/2 v spojitosti s rozhodnutím Colného riaditeľstva v Bratislave č. 11862/2001-890102 rozhodnutie, podľa ktorého som sa dopustila priestupku, konaním, že som dala auto do „výpožičky“. Proti právoplatnému rozhodnutiu som podala žalobu o preskúmanie rozhodnutia na príslušný súd: Okresný súd Bratislava 2, konanie doposiaľ neskončilo.*

*... Moja žiadosť smeruje proti rozsudku Najvyššieho súdu v Bratislave, č. k. 5 Sž 124/02 zo dňa 06. 05. 2003, proti rozhodnutiu Colného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 30358/02-890102 zo dňa 05. 08. 2002 a proti rozhodnutiu Colného úradu Košice, č. 129-2/2002 zo dňa 26. 02. 2002. Týmito rozhodnutiami bolo porušené moje právo na súdnu a inú ochranu, uvedené v Ústave Slovenskej republiky, v čl. 46.*

*Najvyšší súd napriek uvedeným skutočnostiam rozhodol tak, že žalobu zamietol.*

*Opísaným konaním orgány štátnej správy a súdy porušili aj moje základné právo na spravodlivé súdne konanie z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*

*Navrhujem, aby Ústavný súd vydal Nález, ktorým rozhodne, že rozhodnutia Colných orgánov a rozsudok Najvyššieho súdu SR sú v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky a že týmito rozhodnutiami bolo porušené moje základné právo – právo na súdnu alebo inú ochranu.*

*Navrhujem, aby Ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku až do právoplatnosti nového rozhodnutia súdu.“*

## **II.**

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 citovaného zákona každý návrh predbežne prerokuje na svojom neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd zistil, že obsahom sťažnosti je nespokojnosť sťažovateľky s postupom a s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sž 124/02 zo 6. mája 2003, ktorým bola zamietnutá jej žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Colného riaditeľstva Slovenskej republiky Bratislava sp. zn. 30358/02-890102 z 5. augusta 2002. Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky Bratislava pritom ešte predtým preskúmalo podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov odvolanie sťažovateľky podané proti rozhodnutiu Colného úradu Košice sp. zn. 129-2/2002 z 26. februára 2002 o vzniku colného dlhu, potvrdilo napadnuté rozhodnutie a odvolanie sťažovateľky zamietlo. Sťažovateľka z opísaných skutočností vyvodila záver, že bolo porušené jej základné právo na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ústavy, ako aj právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a domáhala sa odloženia vykonateľnosti tohto rozsudku.

Zo sťažnosti sťažovateľky a z jej príloh je zrejmé, že sťažovateľka vyčerpala opravné prostriedky proti rozhodnutiam správnych orgánov vrátane prostriedkov súdnej ochrany a príslušné orgány o jej návrhoch konali a rozhodli. Zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu, ale vyplýva, že ústavou zaručené právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe nezahŕňa záruku úspechu v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať

tak, že jeho naplnením je len úspech v procese (II. ÚS 4/94), v ktorom bolo oprávnenej osobe umožnené domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na tomto súde (I. ÚS 62/97, I. ÚS 35/98). Ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa želania účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia ústavného práva (II. ÚS 3/97). Uvedený záver sa v plnom rozsahu vzťahuje aj na preskúvanie rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľky po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2003